NUM. 166 BARCELONA 18 DE MARS DE 1882. ANY 4.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

PER SANT JOSEPH.

A Fransa son pochs los que 's diuhen Joseph. ¡Qué hi farém! Los francesos acostuman á ser de la broma y aquest nom aquí tant venerat, allá es una mica ridícul. Y es que certas cosas que 's contan sobre la vida del virtuòs fuster, en aquell país encare no han pogut empassárselas.

En cambi aquí á Espanya som mès católichs, y 'l nom de Joseph es tan general com en Martinez Campos.

De primer, segon ó tercer nom apenas hi ha cap espanyol que no se 'n diga.

O sinó fixinse en lo vocabulari dels diminutius y aumentatius que del nom de Joseph existeixen, y no trobarán cap mès sant del calendari que tinga una semblant riquesa.

Pep, Po, Pepet, Pepito, Jepet, Josepet, Pipo, Pepus, Jep, etc., etc., tot vol dir Joseph.

Pona, Pepa, Pepeta, Josefa, Josefina, Jepa, Pepita, Josepeta, etc., etc., tot vol dir Josepha.

¿Hauria experimentat aquest nom tantas modificacions si no n' hi hagués una abundancia tant gran?

* * *

Pero l' abundancia, ahont se descubreix es pèls carrers de Barcelona en la famosa diada.

Si aquesta s' escau en dia de feyna son més los que 's passejan que 'ls que treballan, lo qual demostra bèn clarament que 'ls Josephs están en inmensa majoria.

Y en dia de festa tothom sembla que se 'n diga.

Reparin las confiterías. Al demati los aparadors están plens de llaminaduras: á mitj dia tot escurat. Això demostra que á mès de havernhi molts, tots los Josephs tenen bon génit: tots volen passar la vida de la manera mès dolsa.

¿Y las botigas de llet, natas y matons?

Si fins sembla impossible. Qualsevol diria que 'l dia 19 de mars los mugrons de vacas y cabras rajan mès que 'ls altres dias. No pot explicarse d' altra manera aquell aument de producció lletera.

Jo ¡qué volen que 'ls diga! Hasta arribo á atribuirho á un miracle.

A no ser que 'ls cabrers y vaquers sigan tan bons católichs, que 'l dia del sant gloriós portin lo sèu entussiasme al sants sagraments, fins al punt de batejar la llet, y de celebrar lo bateig omplint lo calaix.

* * *

¿Y las quincallerias?

¡Oh, d' aquestas no me 'n parlin!

Hi ha tants Josephs, y solen ser tots tant bons xicots, tant amables, tan dignes de rebre regalos, que no hi ha diada com aquesta pèls quinquillaires.

Y á propósit. May olvidaré 'l fet d' aquella criada qu' explicava l' inolvidable Bartrina.

Encare que no sabia de lletra, 's deya Pepa. Tenia un nebot que anava á estudi, y tractantse de la tia Pepa, qu' es cas que 'l nebot deixés passar aquesta diada sense ferli un regalo.

—¿Qué dirían que l' hi vá regalar? deya en Bartrina.

—¡Qué se jo!...

—¡Un mapa d' Assia!

* * *

Ja que som al capitol dels regalos, vingan ab mí y entrarém dintre del pensament d' aquell senyor Tomás, que desde algun temps ensá está fent l' amor á una viuda bastant bèn conservada que 's diu senyora Pepa.

Ja poden entrar, no fassan cumpliments.

Lo senyor Tomás parlant ab la sèva estimada ha descubert una cosa: que la viudeta tè una passió per un preciós gerro de porcelana exposat en los aparadors de ca 'n Bach. Es la vigilia de Sant Joseph y 'l cervell del senyor Tomás diu:

—¡Magnifica ocasió per ferli un regalo!

—Pero, ab franquesa 'l cervell del senyor Tomás arrodoneix la frasse anyadint:

—Per ferli un regalo ¡ey! si no val massa quartos.

¡Qué volen ferhi! L' amor á certa edat es calculista

* * *

Lo senyor Tomás ja es á la botiga, ja pregunta quan val lo gerro del aparador, ja l' hi responen que val dos mil ralets, ja s' esgarrifa, ja está per entornarse 'n.

Pero mirant, mirant, descubreix un pilot de testos al cap del aparador, y com que 'ls testos se semblan á las ollas, s' adona de que aquells procedeixen de un gerro enterament igual al que tractava de comprar.

Ho pregunta y l' hi responen afirmativament.

—¿Qué se 'ls vendrian?

—¿Per qué no?

—¿Quán ne volen?

—Quatre duros.

—Es molt car.

—Miri, que no n' hi falta cap.

—En aquest cas, emboliquils, y aquí tè la mèva tarjeta: junt ab ella demá demati á las déu en punt fassa al favor de durlos carrer tal, número quants.

* * *

Monólech del senyor Tomás:

—La Pepa creyentse que 'ls de la botiga ó l' encarregat de durlo son qui l' han trencat, apreciará la méva finesa, y es molt probable que la sèva má no 'm vinga á costar mès que quatre duros.

L' endemá á las déu ja era á casa de la viudeta ab l' excusa de darli las bonas festas y veure quin efecte l' hi feya 'l regalo.

Trucan á la porta, la minyona obra y al poch rato entrega 'l paquet á la senyora.

Aquesta véu la tarjeta, y mirantse al senyor Tomás l' hi pregunta:

—¿De vosté?

—Si senyora... Aquest dia vaig sentirli parlar del gerro de ca 'n Bach, que he presumit que l' hi agradaria possehirlo.

—Home, senyor Tomás, vosté n' ha fet massa.

—Oh, no, senyora Pepa: vosté 's mereix això y molt més.

* * *

Ab unas estisoras ella talla 'l cordill ab que 'l paquet estava lligat, l' obra, mira y 's queda groga de sorpresa.

Y 'l senyor Tomás mès groch qu' ella.

La veritat es, que 'l quinquillaire havia cumplert... tal vegada fins un xiquet massa.

A dintre del paquet hi havia tots los trossos, tots enterament, no n' hi faltava cap.

Pero ¡ay! cada hú de per si estava embolicat ab un paper de seda.

* * *

Lo senyor Tomás vá retirarse avergonyit.

Y ja may més vá atrevirse á posar los péus á casa la senyora Pepa.

P. DEL O.

LO VESTIT DE AMASSONA.

(FANTASÍA JUDICIAL).

ESCENA I.

Representa 'l teatro la habitació de la Srta. Gaspazzoni, artista d' opereta.

Ella es una dona alta y bèn feta.

Acaba d' alsarse del llit, y la criada entra en lo quarto.

LA CRIADA.—Senyoreta...

L' ARTISTA.—¿Qué hi ha?

LA CRIADA.—Un senyor que la demana...

L' ARTISTA.—¿A aquesta hora? Digali que no hi soch.

LA CRIADA.—Diu que necessita véurela de totas las maneras.

L' ARTISTA.—(*apart*). Si será algun empressari...

LA CRIADA.—Y fins anyadeix que no extranyi que haja vingut tant demati... que ho ha fet expresament.

L' ARTISTA.—No ho entench.

LA CRIADA.—Pèl demés, aquí tè la sèva tarjeta.

L' ARTISTA.—¡Ah! (*llegint*). ¡Un escribá de jusgat!... Vaja, sens dupte déu ser per la qüestió del plet... Escolta, un altra vegada la tarjeta procura donármela mès prompte... Acompánya'l al saló, luego surto.

LA CRIADA.—Es que m' ha manifestat desitjos de véurela precisament aquí...

L' ARTISTA.—¿Ahont?

LA CRIADA.—Al sèu quarto.

L' ARTISTA.—¡Al mèu quarto!.. En fi... ¿Que 'n treuria de no complaure á la justicia?.. Vaja, cuyta, arregla aquest desordre ab quatre esgarrapadas, y feslo passar.

(Mentres la criada arregla 'ls mobles y tréu vestits de damunt de las cadiras, l' artista, davant del mirall se posa una escrupuló de polvos d' arròs).

ESCENA II.

LA CRIADA.—(*Anunciant*). Lo Sr. Parassols, escribá.

(*Entra l' escribá fent una gran reverencia.—Cabelis pebre y sal; patillas sal y pebre.—Posat solemne, estirat, molt serio.—Traje negre.*)

L' ESCRIBÁ.—Senyora...

L' ARTISTA.—Caballer...

L' ESCRIBÁ.—Vosté tindrá l' amabilitat de dispensarme de haver vingut á incomodarla á un' hora tant intempestiva. Tant sols lo cumpliment d' un deber professional ha pogut decidirme á cometre aquesta falta de delicadesa.

L' ARTISTA.—Sens dupte vosté vindrá per lo del plet.

L' ESCRIBÁ.—Precisament: las diferencias que té vosté ab la modista á propósit de un vestit d' amassona massa estret, constitueixen una qüestió enterament nova pèl tribunal

L' ARTISTA.—(*Somrient*). Si... ho crech molt bè.

L' ESCRIBÁ.—Aixís es, senyora, que 'l Sr. jutje ha decidit pendre informes indubitables y concluyents, per medi de... si, per medi de un peritatje.

L' ARTISTA.—¡Un peritatje! .. No entench...

L' ESCRIBÁ.—Jo tindré 'l gust d' explicarli. Perque es lo cas que pera verificar la deguda comprobació, ha tingut á bé designarme com á périt entre tots los demés companys de curia.

L' ARTISTA.—¡A vosté!

L' ESCRIBÁ.—No desconech senyora que las mèvas funcions en aquest punt son molt delicadas.

L' ARTISTA.—Ay, ay ¿qué vol dir?

L' ESCRIBÁ —Pero no temi, sabré cumplirlas ab tota la reserva compatible ab las declaracions que precisament tinch de consignar en mon dictámen.

L' ARTISTA.—(*Consternada*). ¿Quinas declaracions?.. ¿Quin dictámen?

L' ESCRIBÁ.—Senyora... las que 'm permeterán judicar ab entera conciencia si es que vostè cab ó no cab dintre del vestit d' amassona.

L' ARTISTA.—(*Ab tó de reconvenció*). ¡Senyor escribá!..

L' ESCRIBÁ.—A ménos, senyora, que prefereixi retirar l' instancia que ha presentat al tribunal.

L' ARTISTA.—Aixó may... S' han volgut burlar de mí!

L' ESCRIBÁ.—Llavors, fassa 'l favor de veure ahont té 'l vestit d' amassona, objecte de la qüestio.

L' ARTISTA.—Aqui al altre quarto... Esperis, vaig á cridar á la minyona.

L' ESCRIBÁ.—No es necessari.

L' ARTISTA.—Pero...

L' ESCRIBÁ.—Permeti que l' hi recordi que en las diligencias judicials no pot intervenirhi cap persona extranya.

L' ARTISTA.—¡Caramba!

L' ESCRIBA.—Jo mateix l' ajudaré.

L' ARTISTA.—¿Vol dir?

L' ESCRIBÁ.—A no ser que prefereixi vestirse 'l tota sola.

L' ARTISTA.—Pero si aixó es impossible... Es tant estret y tant ridicul, que fins ab l' ajuda de la minyona ab prou feynas puch posárme 'l.

L' ESCRIBÁ.—Llavors, senyora, estich á la sèva disposició.

L' ARTISTA.—(*Apart*). Uy ¡quin périt mès llarch!.. Se pert de vista. Permétim: un minut no mès de preparació.

(*Entra á l' arcoba.—Pausa.*)

L' ESCRIBÁ.—¿Está llesta, senyora?

L' ARTISTA.—(*Desde dintre*). Encare no... Aviat, aviat.

(*Al últim surt y dú ficat lo vestit d' amassona, no més que la falda y 'l cos penjant.*)

L' ARTISTA.—Si volgués ferme 'l obsequi d' ajudarme á ficar las mánigas.

L' ESCRIBÁ.—(*Ab apressurament*). Disposi, senyora.

(*L' escribá fa esforsos bastant bruscos per ferli entrar las mánegas.*)

L' ARTISTA.—Cuidado... No tiri tant fort... Miri que 's reventerá.

L' ESCRIBÁ.—(*Dulcificant lo moviment*). ¿Aixís?

L' ARTISTA.—Aixis encare...

(*L' escribá s' hi entreté ab molta delicia*).

L' ARTISTA.—Ep... cuidado á tocarme á sota l' aixella... y á la cintura.. Miri que tinch moltas pessigollas.

L' ESCRIBA.—No obstant, dech advertirli que pera cumplir lo mèu deber es indispensable.

L' ARTISTA.—Escolti, ¿no l' hi bastaria la mirada, sense necessitat de tocarme? Ja véu, tinch lo cos estret que casi no 'm puch moure...

L' ESCRIBÁ.—Estret... estret...

L' ARTISTA.—Miri... miri... ab prou feynas puch respirar...

L' ESCRIBÁ.—No obstant, me sembla que 'l cos encare fá algunas bossas...

L' ARTISTA.—No diga barbaritats... No hi cabria ni 'l dit xich de un nen.

L' ESCRIBÁ.—(*Tractant de ficarhi 'l sèu*). A veure. Perméti 'm.

L' ARTISTA.—(*Apartantse*). No... no...

L' ESCRIBÁ.—Es necessari... ó 'l plet es inútil.

L' ARTISTA.—Vaja... vosté mateix...

L' ESCRIBÁ.—Era necessari, senyora.

L' ARTISTA —Prou... prou...

L' ESCRIBÁ.—Dispensi... de darrera está vist; are dech asegurarme del davant.

L' ARTISTA.—¡Caballer!..

L' ESCRIBÁ.—Consideri que un escribá no es un home.

(*Vá per agafarla per la cintura.*)

L' ARTISTA.—Ja l' hi he dit que tinch moltas pessigollas... ¿eh?... (*Ab una gran passió de riure.*) ¡Ah!.. oh... per mor de Déu...

(*Fa un moviment desordenat per escapulirse de las mans del escribá, y l' hi dona inadvertidament un cop al cap. A n' aquest l' hi cauhen la perruca y la barba y queda un jove.*)

L' ARTISTA.—¡Qué veig!..

LO JOVE.—Perdó, senyora.

L' ARTISTA.—¿Con qué vosté no es escribá?

LO JOVE. Soch un dels sèus admiradors més apassionats... L' estimo, l' adoro... Aquest amor es lo que m' ha inspirat l' idea de aquest subterfugi.

L' ARTISTA.—Surti d' aqui inmediatament.

LO JOVE.—Senyora...

L' ARTISTA.—Surti.

(*Lo jove se 'n vá.*)

ESCENA III.

L' ARTISTA.—(*sola*). ¡Calla!.. ¡En tot aixó hi ha una bona idea per una pessa... Ab una miqueta de música... Vaja 'n parlaré á un autor... Jo la representaré... Ja la tinch ensajada.

(*Traducció del* CHARIVARI.)

Á LA SENYORETA DONYA E. M.

ÍNTIMA.

Un pensament vas donarme
just de la planta cullit
que jo ab amor vaig guardarme.
¡Oh, quánts castelis vaig formarme
en éll pensant dia y nit!
Vaig creure que m' estimavas,
que com jo pensava en tú
tú també en mí sols pensavas,
y que ab amor me juravas
no olvidarme per ningú.
Te veya sempre amorosa
ab los ulls de ma il-lusió,
que 't miravan mès hermosa
que primaverenca rosa
cultivada ab atenció.
¡Pero ay! Quin grèu vas causarme
al cap de temps, quant prudent
saludante, vas mirarme
y extranyant, vas contestarme:
—Dispensi..... No 'l tinch present.

J. INGLÉS.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Mentres lo Liceo dorm, embolicat ab los títols de propietat, los teatros d' estiu se despertan, y l' ópera 's democratisa.

No n' hi havia prou ab la companyia del Retiro, que ja se n' ha format un' altra al Espanyol. Per are tindrém dugas companyias d' òpera. Més valdría que 'n tinguessem una de bona, encare que d' aixó sembla que se 'n encarregará 'l senyor Brugada que després de la Pascua, coronará dignament la temporada del Principal. Se parla de posar *Lohengrin* de Wagner y després se diu qu' en Massini vindrá á recullir los aplausos dels sèus admiradors de Barcelona.

Al Retiro, després de la *Favorita* y de la *Lucia*, han posat lo *Faust*.

—¿Qué tal? ¿Cóm ha anat?

—De gent lo teatro estaba bè.

—¿Y d' execució?

—D' execució no ha arribat á *Faust*: ha sigut un *Faustino* y ab prou feynas.

.·. Tot esperant l' arrivada de clowns y amassonas s' ha instalat al Circo Eqüestre una companyia de sarsuela. Es una companyia que no passa de mitjana. ¡Qué volen que 'ls diga! Encare que 'l temps no es molt fret, veure sarsuelas en circos eqüestres, me fa l' efecte de un pobre senyor que no té roba de hivern y 's vesteix d' estiu.

.·. Al *Principal* continúan los italians donant obras novas: cinch n' ha donat en l' última semana: *Il proceso de Veuraudieux*, que per cert es molt divertida; *Gli amori del nonno*, en la qual lo caracteristich Vestri alcansa un gran triunfo; *Il missántropo*, del gran Molière, *Nerone* de Cossa, y *Divorziamo*, qu' es sens dupte la que ha alcansat lo millor éxit de la temporada ¡Ab quina discreció vá representarla la Marchi!..

.·. *Los sobrinos del capitan Grant* es la mina inagotable qu' está explotant l' empresa del Circo. Mentres tant se fan preparatius pera posar *La Tuna*, lletra de 'n Feliu y Codina y música de 'n Manent. Sembla qne s' estrenarán algunas decoracions novas, entre altras una que representa 'ls claustros de la universitat de Cervera.

.·. A Romea 'l dimars vá la tragedia *Almodis*, del Sr. Ubach y Vinyeta. Es un' obra premiada en los Jochs Florals. Veurém si 'l públich será de la mateixa opiniò que 'ls mantenedors.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Are que acaba de celebrarse en Paris lo LXXX aniversari de Victor Hugo es oportuna la següent anécdota:

En son llarch desterro en Jersey l' ilustre poeta tenia amistat ab un comerciant d' aquella isla, anomenat Carlos Aspiet.

Quan ab la cayguda del imperi vá poder tornar á Paris, Aspiet vá demanarli un recort.

—¿Qué volèu? vá preguntarli 'l poeta.

—La vostra llanterna y la vostra ploma.

Es de advertir que Victor Hugo tenia la costum de passejarse de nit per las rocas de la platja ab una llanterna.

Lo poeta vá regalarli aquests objectes ab un autógrafo que deya:

«Al abandonar á Jersey, regalo á Cárlos Aspiet la llanterna ab que jo m' iluminava durant las mèvas excursions y la llanterna ab que tractava d' iluminar als demès.»

Una anécdota de la revolució francesa:

—Mira, vá dir un dia lo carnicer Legendre, qu' era un demagogo furiós, al gran Danton: jo 't degollaré, tente compte qui t' ho diu.

Danton, sense perdre la calma, vá respóndreli:

—De primer haurás de fer per manera que decretin que jo soch un bou.

Fumava Rossini en lo moment de rebre una visita.

La persona que 'l visitava era precisament un fumador d' aquells que no saben estarse cinch minuts sense 'l cigarro á la boca.

—¡Oh! digué aquest, treyentse un cigarro de la petaca: suposat que vosté permet que 's fumi...

—No, digué en Rossini sonrient: ab lo fum del mèu cigarro ja 'n tinch prou.

CANTARELLAS.

Tas gaitas rojas y ardentas,
flam tos llabis, tos ulls foch...
S' ha d' assegurar d' incendis
lo qui 't vulga fer un petó.

Vindré devant ta finestra
á darte una serenata,
si m' envías quatre duros
per comprarme una guitarra.

Nineta hermosa,
ou mon trist prech...
...Deixa 'm dos quartos
per un llonguet.

G. J. JANJEAN.

ESQUELLOTS.

¿Qué passa entre 'l bisbe de Barcelona y 'l *Correo Catalan*?

Sembla qu' están indisposats, que han tingut algun disgust y que no 's parlan sinó per ofendre's.

L' altre dia, desde la trona lo Sr. D. Joseph María vá desferse contra 'ls del *Correo*, dihent: *No me quieren por obispo.*

Després lo *Correo* al donar compte de la Academia de Sant Tomás de Aquino, á pesar de que 'l bisbe hi asistía no 'n va parlar siquiera.

—Y ¿per qué no 'n parla habenthi assistit? preguntava un neo.

—Potser no 'l vá veure.

—¿Cóm s' enten? Un bisbe 's véu sempre.

—Donchs vaja 'ls del *Correo* no *'l poden veure.*

* * *

Jo sentiria molt qu' entre católichs las cosas anessin massa enllá.

De tots modos, com que jo no sé may negar un favor, ja ho sab D. Joseph María.

Si necessita padrins, disposi.

Lo Banch de Mataró ha près una resolució important.

De cada quatre accions ab lo 25 per cent desembolsat, se 'n donará una que tindrá tot lo valor.

Aixó vol dir que quatre vegadas 25 fan cent.

Potser encare no ho sabian vostés que 25 y 25 y 25 y 25 feyan 100.

Donchs mirin, es molt laudable que 'ls Banchs guardin y mantingan las tradicions de la terra. Lo *Banch*

de Mataró per forsa havia de venerar la memoria del Regidor Mateu.

¿No saben? Aquell del rellotje de sol ab la teuladeta y de las banyas per estacas, que havian sortit del sèu cap.

Diuhen qu' en l' Administració económica aquests dias hi ha crits y disputas y soroll, que 's fá sentir fins pèl públich qu' está fent antesala.

Figúrinse: si 'ls que cobran cridan, que farán los que pagan.

Un capellá que si hagués tirat pèl bon camí hauria sortit un modelo de virtut, es sens dupte, 'l rector de Vilafamés.

Pero are 'l fiscal l' hi demana divuit anys de purgatori... dich, de presiri.

Y encare es baratet.

Se l' acusa, primer: de haver assesinat á un sèu fill. (Aquest fill era 'l segon que vá tenir.)

De haver atentat al honor d' una neboda.

Y de haver tingut relacions incestuosas ab una sèva germana.

Per supuesto que tot això, tractantse de un capellá, devia ser fet á fi de bè.

En la botiga del Sr. Pardás rambla de Santa Mónica s' hi atura la gent per escoltar á un canari que canta ab perfecció polcas, americanas y valsos.

Lo mès estrany es que aquest aucell es deixeble de un beneficiat de Centellas, qu' es un alhaja en materia d' ensenyar canaris.

Ja l' hi explicaria jo si fos del bisbe, al Sr. Beneficiat de Centellas.

¡Hont s' es vist ensenyar valsos y polcas y música profana als aucellets de Dèu!...

Los capellans no han d' ensenyar mès que 'l *miserere* y las *absoltas*.

Lo dia 30 de maig s' inaugurará á Madrit l' exposició de *ganados*.

—¿Y la exposicion de *perdidos*? preguntava un pobre cessant, sense ofici ni benefici.

Tres planos s' han exposat per fer la fatxada de la Catedral.

Dos d' anónims y un del Sr. Girona.

L' acaudalat capitalista ha fet tals progressos en l' art de tocar lo violí, que ja presenta planos de fatxada de Catedral.

Vostés preguntarán:—¿Qué tè que veure 'l violí ab los planos?

Si senyors: ab los planos demostra 'l Sr. Girona que ja no sols toca 'l violí, sinó 'l violon.

Y com que 'l violon es una especie de violí gros, indica un progrès.

Los accionistas del Banch d' Espanya diu que tenen una marcada tendencia pèl bitllet únich.

Igual qu' en Camacho.

Lo ministre de Hisenda no admet altre bitllet que 'l de la Loteria nacional.

La direcció de inginyers acaba de donar un dictámen considerant fraudulentas y que per lo tant deuhen desapareixe, las obras construidas per l' empresa del carril de Vilanova, compresas en la segona sona de la fortalesa de Montjuich.

¡Qué volen que 'ls diga! Veure 'l ram de guerra oposantse á la civilisació, será una cosa que la poden patrocinar los inginyers, pero francament demostra molt poch *ingeni*.

Apa senyor Gumá, posi foch á la máquina y á veure qui la detura.

En una iglesia dels Estats Units un feligrés vá ser expulsat perque durant lo sermó no solsament dormia, sinó que roncava.

Desseguit vá durse la qüestó als tribunals.

Y aquestos ván fallar: que 'l roncar dintre de l' iglesia no era cap delicte, sempre que 'l sermó fos molt llarch y fastidiós.

Conformes.

Davant dels quadros del concurs de la Universitat, un estudiant que ha fet festa exclama:

—Trobo que hi falta un assumpto.

—¿Quin?

—La *Campana* de Huesca.

Aquests ho entenen.

Hi havia un lance de honor, y la cosa anava tant séria, que no havia de acabar sinó ab la mort d' un dels adversaris.

Un desafio aixis es perillós, sobre tot dintre d' Espanya, per lo que vá decidirse que 's portés á cap en territori d' Andorra.

Lo viatje es incómodo ¿veritat?

Pero ¿qu' es lo que no 's fará per l' honor?

*
* *

Ja tot estava disposat, ja anavan á sortir, quan se 'ls vá ocorre menjar un bossí, may siga sinó per agafar coratje.

La idea de menjar y la idea de qu' existeix un restaurant que 'n diuhen á «Ca 'n Justin» solen anar unidas.

A lo ménos en la imaginació dels padrins y dels que 's desafian.

Resultat que 'l desafio vá acabarse ab...

—Si, vaja, ab un dinar.

—No senyors: van dinar dos cops.

Un anunci:

«Se necessita un caixer; pero s' adverteix que 's donará la preferencia al que vaja coix.»

—Home, pregunta un pretendent ¿Sabrian dirme per qué demanan aquest requisit tan extrany de la coixera?

—Molt senzill: perque si 'l caixer fuig ab los quartos será més fácil atraparlo.

Personas que han estat á Nissa m' asseguran qu' en varios punts de la platja s' hi llegeix lo següent anunci:

«Las personas que 's tirin á l' aygua pera salvar á las qu' estigan en perill de negarse, deurán agafar á las senyoras per la roba, perque agafantlas pèl cabell s' exposan á quedarse ab los postissos entre mans.»

En alguns paissos als borratxos se 'ls condemna á pagar una multa.

Un desgraciat que acostumava á alsar lo colze, deya y tenia rahó:

«Ja que l' Estat fá pagar una multa al que ha begut, en justa compensació deuria pagar lo beure al qui tè set.»

Un eco de la Quaresma. Los nens de un colegi ván á confessar. Un d' ells, anomenat Parera, se confessa ab véu tant alta que tots los demés se 'n enteran.

L' hi toca al torn á un altre y després de dir la pecadora, 's deté.

—¿Qué tens que confessar, fill mèu? pregunta 'l capellá.

Lo penitent respon:—¿Qui jo? Lo mateix, mateix qu' en Parera.

QÜENTOS.

Dos vigatans se troban al mitj de la Rambla:

—¡Ay, ay, Llucia! ¿Tú á Barcelona?

—Ja ho véus.

—¿Y desde quánt?

—Fá cosa de vuit dias.

—¿Y qué tal, te diverteixes?

—¡No me 'n parlis! ¡Figura 't que fins per cada dia duch la roba de las festas!

Una senyora que 's troba en estat interessant, dirigintse á un sèu fill de sis anys, l' hi diu:

—Mira, fill mèu, si fás bondat tè compraré un germanet.

Resposta del nen:

—Ay mamá, ja que ha de comprarlo, trihi 'l de la mèva edat que aixis podrém jugar.

Se conta de un professor de l' Universitat de Madrit, molt propens á costiparse, que al hivern, si be entrava á l' aula sombrero en má, un cop comensava la llissó, tenia la costum de posarse 'l.

Un dia 'ls estudiants ván avenirse y al mateix temps qu' ell se cubria, tots feyan lo mateix.

Lo catedrátich, comprenent l' indirecta, vá dir sense desconcertarse:

—Senyors, ab permís de vostés vaig á descubrirme.

Un senyor ja entrat en anys y casat ab una dona jove y guapa preguntava á un amich sèu de confiansa:

—Voldria donar una sorpresa á Gustavo: com sabs, es cusí de la mèva Elvira y vé tot sovint á visitarnos.

—¿Vols donarli una sorpresa agradable? Donchs véste 'n á passar tres dias á fora, y deixa 'l sol ab sa cusina.

En una taberna. Un borratxo demana un patricó de vi, se 'l béu de un trago y se 'n vá sense pagarlo.

—¡Ep! crida 'l taberner. ¿Qué no pagas?

—Escolta ¿y tú ja l' has pagat?

—Está clar.

—¡Ah! Bueno donchs: las cosas no 's pagan dos cops.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Tè un cabell com un fil d' or
y una cara tant *dos-hu*
la que 'm tè robat lo cor,
que vos dich val un Perú.
Sobre tot es tant *total*
y 'm gasta tant *hu-dos-tres*,
que si á sa *hu-quart* no 'ls sab mal
crech que serè 'l sèu promés.

REPUBLICÁ POSITIVISTA.

II.

Quarta-hu de *una invers tot*
s' ha d' anar á *hu-dos-tres;*
del contrari no 's fá res
en saber, qu' es un gran dot.

AGUILETA.

MUDANSA.

La Pepeta es de *tot-tot*,
molt *tot* y sempre es *total;*
lo cabell ¡oh quín cabell
per enamorá á en Pasqual!

JAUME PATACÁ.

TRENCA-CLOSCAS.

Sota tro.

Ab las precedents lletras combinar lo nom de una ciutat de Catalunya.

NET NEBOT DE M. DE R.

CONVERSA.

—¿Que has menjat per brenar, Secundino?

—Un...

—¿Qué? —Ja ho hém dit, endavínaho.

UN TAPÉ DE F. DE R.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horisontal y diagonalment donguin un total de 34.

PAGESET.

TERS DE PARAULAS.

. . .
. . .
. . .

Omplir los pichs ab lletras que horisontal y verticalment, digan, 1.ª ratlla: Objecte de cuyna; 2.ª: Nom de un peix; 3.ª: Nom de quadrúpedo.

GALAPÉ.

GEROGLÍFICH.

$^1/_5$ O
×
ab
ONI
×
a
tisis
I

NET NEBOT DE M. DE REUS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Vi-vent.*
2. IDEM. 2.ª—*Do-ro-te-a.*
3. MUDANSA.—*Palla-Pilla-Polla.*
4. ROMBO.
   A
   A N A
   A V I V A
   A N I L I N A
   A V I V A
   A N A
   A
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Puigcerdá.*
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Sabaté.*
7. CUADRAT NUMÉRICH.
   8 5 3 4
   4 3 5 8
   5 8 4 3
   3 4 8 5
8. GEROGLÍFICH.—*Cá gros val per dos.*

Barcelona. Imp. de Luis Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LO CONCURS DE LA CATEDRAL Y L' ART GÓTICH.

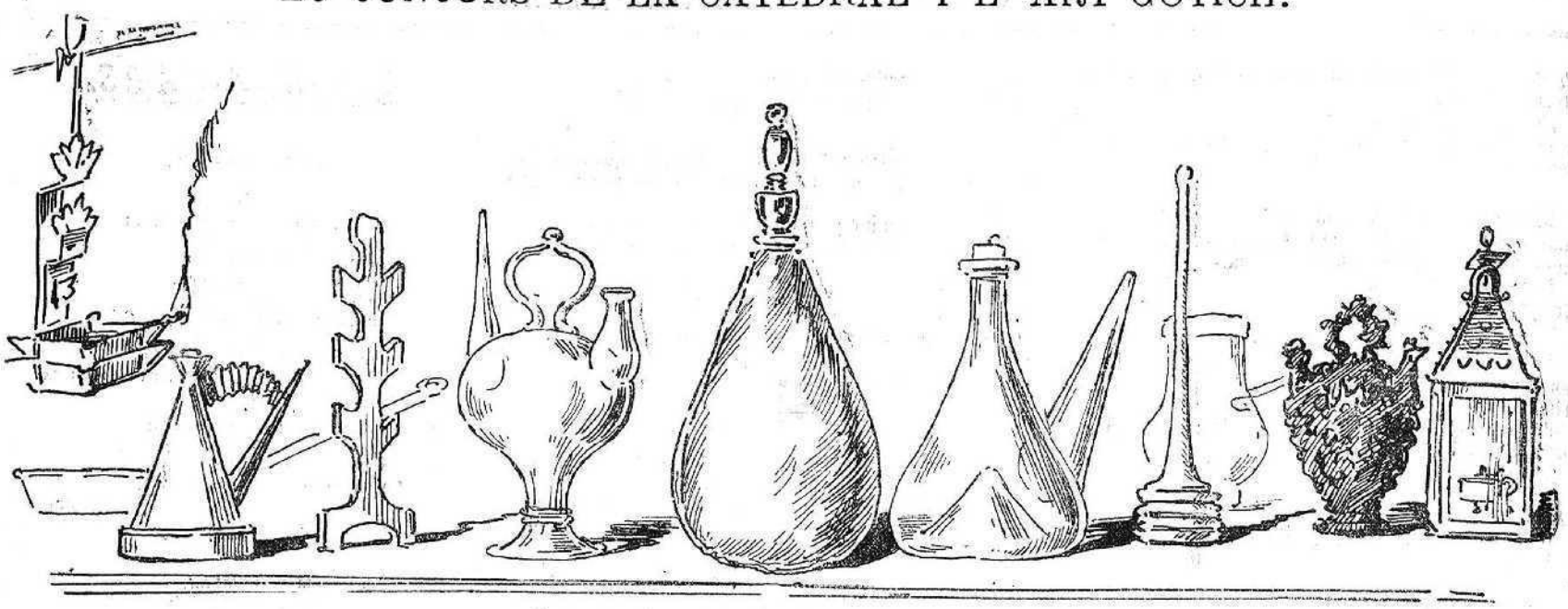

L' art gótich catalá.—Aqui tenen alguns modelos.

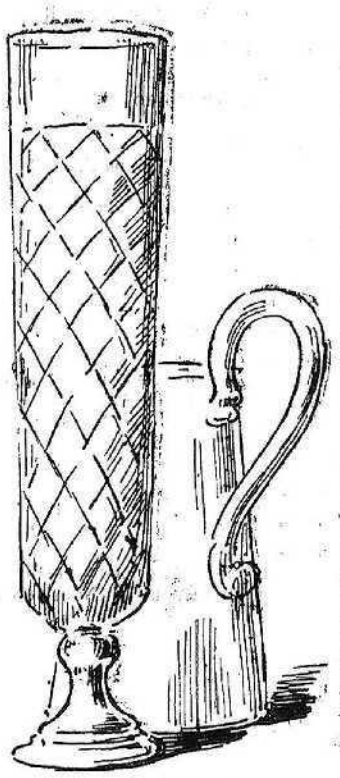

L' art gótich alemany.

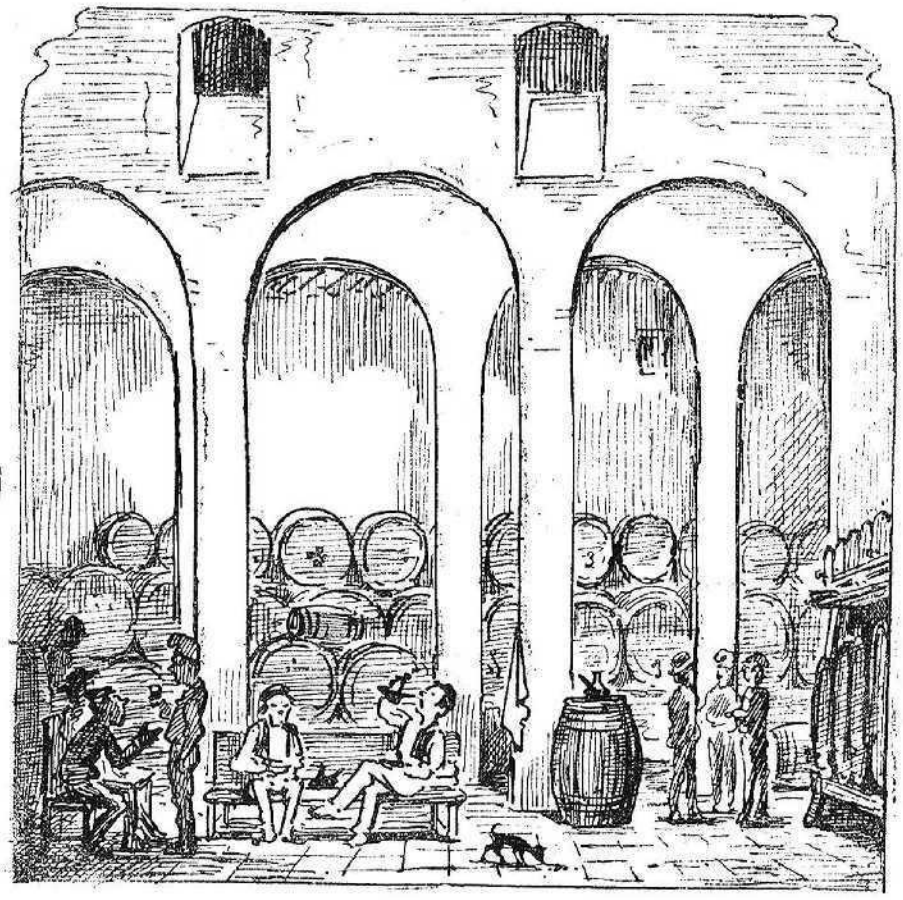

La Catedral del carrer de la Lleona. També es *gótica* perqué hi ha *gots*.

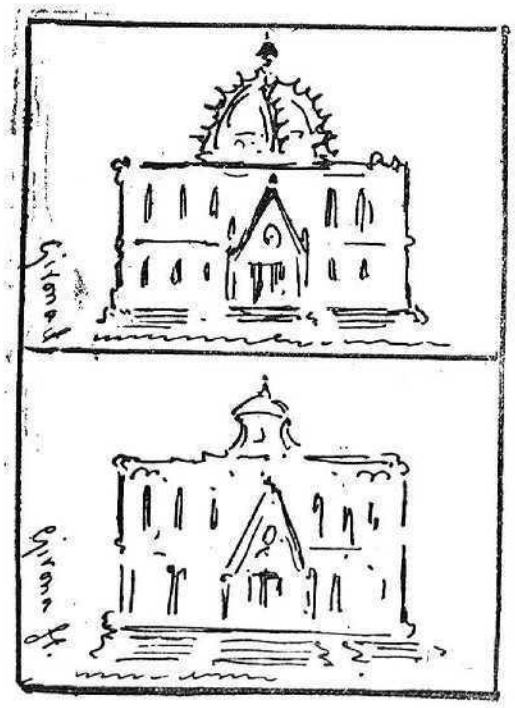

Un home sol que n' ha fet dugas.

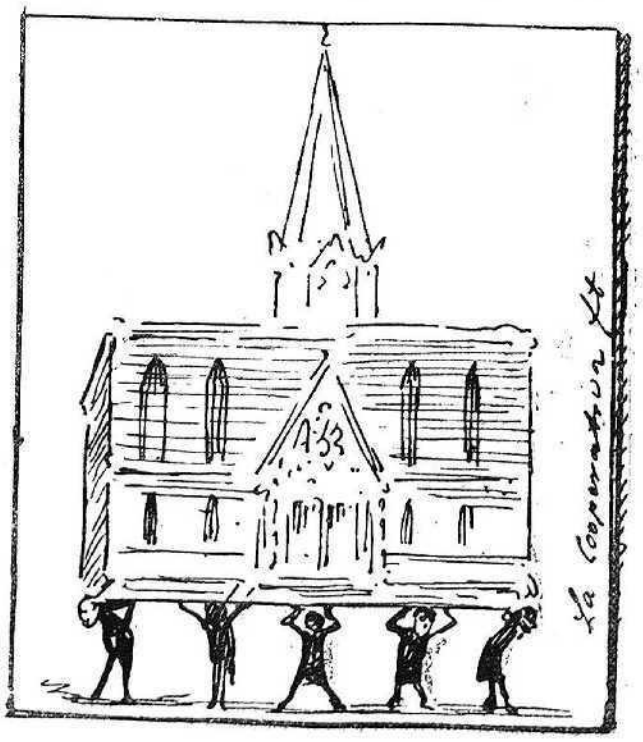

LOS PLANOS DEL CONCURS.
Dos homes que n' han fet una.

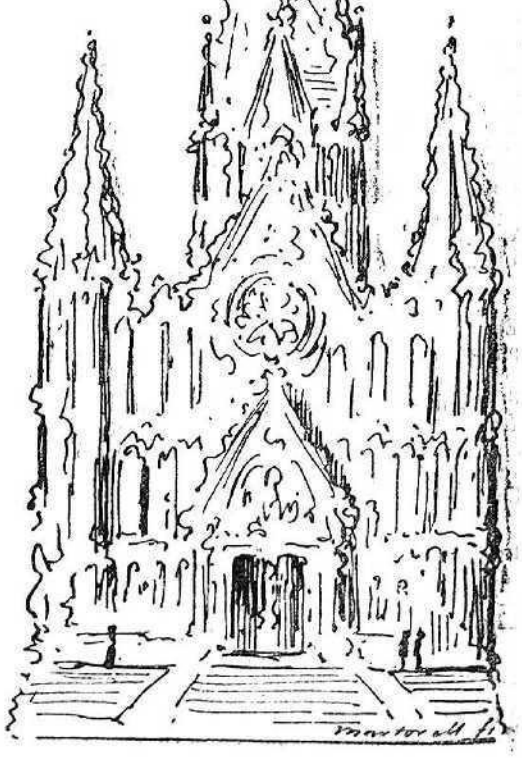

Aquesta es molt rica y 'l cabildo es molt pobre. ¡Qui sab! Potser lo cordoner del carrer de la Corribia 'ls faria un anticipo.